

Boniteringen, men det vilde sikkert have overordentlig stor Betydning, og det er et Spørgsmaal, som jeg henstiller, at vi overvejer i Udvalget.

Der er med Hensyn til den Maade, hvorpaa Vurderingsmændene honoreres, Forskel paa Byerne og Landet. I Byerne bliver de lønnet noget bedre. Det hænger sammen med hele Spørgsmaalet om, hvad Penge er værd i By og paa Land. Men man har efter min Mening glemte en Art af Bebyggelse, som man har taget med under Lovgivningen i saa mange andre Love, nemlig Landkommuner med bymæssig Bebyggelse. Saaledes som det nu er, er der et fuldkomment Misforhold mellem den Maade, hvorpaa Vurderingsmændene honoreres henholdsvis i disse Landkommuner med bymæssig Bebyggelse og i ganske smaa Købstæder, og det vanskeligere naturligvis for de førstnævnte Vedkommende at faa saa dygtige Folk, som man gerne skulde have. Naturligvis er der mange dygtige Folk, som gør det af Interesse, men Vurderingsmændene beklager sig næsten alle sammen over, at de faar for lidt for deres Arbejde, og det gaar jo gerne saaledes, at saa ofrer man ikke saa meget paa Arbejdet, som man gerne skulde.

Efter disse Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag og Socialdemokratiets Stilling dertil kan jeg slutte med at sige, at vi med Fornøjelse skal medvirke til et Udvalgsarbejde og en videre Behandling af dette Lovforslag, der kan bringe noget saa godt ud af det som muligt, idet vi anerkender Grundprincipperne i Forslaget.

De andre Forslag skal jeg ikke sige ret meget om. Medens der dog er nogle, der er glade for det hidtil omtalte Lovforslag, fordi der er nogle Principper i det, som de er tilfredse med, tror jeg ikke, man kan sige om noget af de øvrige Forslag, at der er noget som helst i dem, som man er begejstret for eller finder ideelt. Naar man læser de Forslag igennem og Bemærkningerne til dem, faar man det Indtryk, at de kun har et eneste Formaal, at skaffe Penge i Statskassen — og det tror jeg ogsaa er det eneste Gode, der kan siges om dem. Jeg tror, at selv den højtærede Finansminister vil være villig til at udtale, at i mange Retninger virker disse Skattelove paa en saadan Maade, at det ofte kan være vanskeligt for Folk at betale disse Skatter. Man har det Indtryk, at man har ræsonneret saaledes: Nu har Folk faaet Penge paa Bordet, lad saa Staten tage en lille Klat af dem. Men det er jo ofte saaledes, at Folk staar i en vanskelig Situation, naar de skal

laane Penge eller udstede en Veksel, og saa skal de oven i Købet betale til Staten, medens den, der ikke behøver at laane eller udstede Veksler, bliver fri for at yde noget til Staten. Som sagt, det er ikke Skattelove, som pynter i den Blomst af Skattelovforslag, der er forelagt.

Med Hensyn til Stempelafgiften skal jeg nævne en ganske enkelt Ting, som jeg vil henstille tages op til Overvejelse i Udvalget. Det er, at Boligselskaber og Boligforeninger, som efter den gældende Ordning, saa vidt jeg ved, maa betale dobbelt Takst, allerhelst maatte blive helt fri for at betale saadan Stempelafgift, naar det er Selskaber eller Foreninger, som udelukkende har det ideelle Formaal at skaffe Folk Boliger, uden at det er en Forretning. Jeg ved godt, at dei i de nuværende Boliglove er en Bestemmelse, som fritager dem for Stempelafgift, men disse Boliglove vil vel ikke leve saa længe, som denne Stempelafgiftslov kommer til at leve. Derfor vil jeg henstille, at dette Spørgsmaal bliver taget op til Overvejelse i Udvalget, og at man søger at stille sig saa imødekommende som paa nogen Maade muligt overfor saadanne Boligselskaber og Boligforeninger.

Raffsøe: Man skal være forsigtig med Skatteeksperimenter, og ganske særlig naar det drejer sig om Skat paa faste Ejendomme, fordi en saadan Skat ikke har noget med Skatteevnen at gøre, men rammer Besidderen, hvad enten han er rig eller fattig. Jeg er i den Retning i Overensstemmelse med, hvad det ærede Medlem Hr. Pinholt udtalte i sin Tale, nemlig at man ikke vilde være med til at ekspropriere Ejernes Formue. En Forhøjelse af Skatten paa faste Ejendomme er en Ekspropriation af Formuen. De faste Ejendomsskatter er en Prioritet, som Staten har i de forskellige Ejendomme. Det ærede Medlem Hr. Pinholt var lidt inde paa en Udredning af de faste Skatters Historie, jeg vil tillade mig ogsaa et Øjeblik at komme ind derpaa.

Den første Matrikel for Beskatning af faste Ejendomme hviler for Landejendommenes Vedkommende paa Hartkornet. Den blev, som det ærede Medlem Hr. Pinholt ogsaa sagde, udarbejdet i 1664. Den hvilede paa et meget irrationelt Grundlag, da den var udregnet efter de hidtidige Landgildeafgifter. Ordet „Hartkorn“ stammer delvis fra disse Landgildeafgifter, idet de blev svaret i „haardt“ Korn, nemlig Rug og Byg. Denne første Matrikel blev hurtigt afløst af en ny, som paabegyndtes 1681 og